

Sygn. akt I NKRS 63/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania A. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2021 z dnia 17 lutego 2021 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...),
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 775

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 czerwca 2021 r.

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej Radzie
Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2021 z 17 lutego 2021 r. Krajowa Rada Sądownictwa
nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. S.
do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie
Apelacyjnym w (...)

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 775, zgłosiła się jedna kandydatka – A.S., sędzia Sądu Okręgowego w P.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, jej Przewodniczący wyznaczył zespół członków Rady, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Podczas posiedzenia 14 stycznia 2021 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzonymi materiałami, które uznał za wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie, przeprowadził naradę i postanowił jednogłośnie (3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”) rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). W uzasadnieniu stanowiska zespół członków Rady wskazał, że za rekomendacją A. S. przemawiają w szczególności (oceniane łącznie) odpowiednia wiedza prawnicza oraz dotychczasowe doświadczenie orzecznicze, a także jednogłośnie pozytywna ocena Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...). Zespół doszedł do przekonania, że rekomendowana kandydatka daje rękojmię prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie sądu apelacyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa, rozstrzygając w przedmiocie wniosku A.S. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i uwzględniła uzyskane przez kandydatkę: ocenę kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...).

W pierwszej kolejności Rada stwierdziła, że kandydatka spełnia wymagania ustawowe określone w art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Charakteryzując sylwetkę A. S. wskazano, że urodziła się ona 24 lutego 1971 r. w P. W 1994 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie im. (...) w P. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu etatowej aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w P., w 1996 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. 1 listopada 1996 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w Ś. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 18 września 1998 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Ś., gdzie orzekała w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich oraz w I Wydziale Cywilnym. W Sądzie Rejonowym w Ś. pełniła funkcje: Przewodniczącej III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich (od 1 września 1998 r. do 31 października 2002 r.), Przewodniczącej I Wydziału Cywilnego (od 1 listopada 2002 r.), Wiceprezesa Sądu (od 1 lutego 2003 r. do 22 sierpnia 2004 r.). Od 23 sierpnia 2004 r. do 22 sierpnia 2006 r. była delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia czynności sędziego w I Wydziale Cywilnym oraz w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w P. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 20 kwietnia 2006 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. W 2007 r. ukończyła „Podyplomowe Studium Prawa Europejskiego”. Na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości od 9 października 2008 r. została wyznaczona do wykonywania funkcji Prezesa Sądu Rejonowego w W. i (na czas wykonywania tej funkcji) delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w tym Sądzie. 9 kwietnia 2009 r. została powołana do pełnienia funkcji Prezesa Sądu Rejonowego w W., na okres czterech lat z jednoczesnym delegowaniem do pełnienia obowiązków sędziego w tym Sądzie. Od 9 października 2008 r. do 31 grudnia 2012 r. pełniła funkcję Przewodniczącej I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w W. Pełniąc funkcję Prezesa Sądu Rejonowego w W. i A.S. orzekała jednocześnie w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym oraz w XV Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w P. Od 1 stycznia 2013 r. pełni funkcję wizytatora do spraw cywilnych oraz rodzinnych i nieletnich Sądu Okręgowego w P. Począwszy od 2015 r. była delegowana do orzekania na pojedynczych sesjach w Sądzie Apelacyjnym w (...) Obecnie kandydatka orzeka w II Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w P. Ponadto zauważono, że A.S. prowadziła

szkolenia dla asystentów sędziego i szkolenia dla aplikantów pierwszego roku aplikacji komorniczej, zorganizowane przez Izbę Komorniczą w P. (w latach 2018-2019), oraz wskazano, iż podnosi kwalifikacje zawodowe przez uczestnictwo w szkoleniach.

Ocenę kwalifikacji A.S. sporządziła B.Z. – sędzia wizytator do spraw cywilnych Sądu Apelacyjnego w (...)

Opiniująca stwierdziła, że wszystkie poczynione ustalenia przedstawione w ocenie uprawniają kandydatkę do ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Podstawę do tego stanowi bardzo duża efektywność jej pracy w zakresie załatwionych spraw – zarówno kategorii „Ca”, jak i kategorii „Cz”, przewyższająca nawet obowiązek wynikający z podziału czynności. Opiniująca zauważyła, że A. S., pełniąc funkcję wizytatora do spraw cywilnych oraz rodzinnych i nieletnich, była jednocześnie zobowiązana do orzekania we wskazanym zakresie, z czego w pełni się wywiązywała, a nawet w ocenianym okresie załatwiła więcej spraw niż wpłynęło prowadzonego przez nią referatu. Opiniująca podkreśliła wzorową terminowość sporządzania uzasadnień i ich wysoki poziom merytoryczny, potwierdzający wyjątkowo rzetelne traktowanie obowiązków przez kandydatkę. Wskazała, że A.S. dba również o doskonalenie umiejętności zawodowych, uczestnicząc w szkoleniach, a w 2007 r. ukończyła dwusemestralne „Podyplomowe Studium Prawa Europejskiego”. Opiniująca podkreśliła, że wysokie kwalifikacje zawodowe kandydatki potwierdził także Prezes Sądu Okręgowego w P., który w opinii służbowej z 7 października 2020 r. wskazał na prezentowany przez A. S. znaczący poziom wiedzy prawniczej, jej sumienność i rzetelność, a także wysoką kulturę osobistą, wyrażając przekonanie, iż cechy te uzasadniają powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. W konkluzji opiniująca podniosła, że bazując na poczynionych celem sporządzenia oceny ustaleniach powyższą opinię należało w pełni podzielić, i stwierdziła, iż A.S. spełnia wymogi stawiane na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także stanowisko Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), które na posiedzeniu 10 listopada 2020 r. jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydaturę A. S.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, Rada stwierdziła, że A. S. posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego sądu okręgowego, a także podczas orzekania w ramach delegacji w Sądzie Apelacyjnym w (...), zaś jej kwalifikacje zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora w sporządzonej na potrzeby postępowania nominacyjnego ocenie. Zauważono, że kandydatka podnosi swoje kwalifikacje – przez ukończenie studiów podyplomowych oraz uczestnictwo w szkoleniach zawodowych.

Dokonując oceny kandydatury A.S. Krajowa Rada Sądownictwa uznała jednak, że nie przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...) – wskazując, że zadecydował o tym całokształt okoliczności sprawy. Jednocześnie Rada podkreśliła, że nie jest możliwe ustalenie rzeczywistych intencji głosujących nad uchwałą, zaś jej uzasadnienie stanowi jedynie próbę rekonstrukcji argumentacji, którą mogli kierować się głosujący w postępowaniu konkursowym członkowie Rady.

Wobec powyższego, w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 17 lutego 2021 r., na kandydaturę A. S. oddano 9 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego nie uzyskała ona wymaganej bezwzględnej większości głosów. Mając na uwadze wynik głosowania, Rada podjęła uchwałę odmawiającą przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...)

A. S. (dalej także: skarżąca) wniosła odwołanie od przedmiotowej uchwały, zarzucając naruszenie przepisów art. 42 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w zw. z art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – poprzez dokonanie nierzetelnej oceny kandydatury skarżącej, nieopartej na równych zasadach i w oparciu o jednakowe, przejrzyste i sprawiedliwe kryteria, stosowane wobec innych kandydatów rekomendowanych przez Radę w odrębnych postępowaniach, i w konsekwencji sporządzenie uzasadnienia uchwały Rady wewnętrznie sprzecznego w treści, gdzie nie wskazano jakiegokolwiek powodu nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie

skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), mimo że stwierdzono, iż kandydatka daje gwarancje prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na poziomie sądu apelacyjnego i spełnia wymogi stawiane na tym stanowisku, co świadczy o podjęciu uchwały z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiału będącego podstawą tej decyzji i z pominięciem ustawowych kryteriów, a zatem w sposób dowolny i nieznajdujący oparcia w przepisach prawa.

Wobec powyższego, A.S. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie – jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.k.r.s.) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem.

W orzecznictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa, zaś zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że stanowisko to przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania (por. m.in.: wyroki Sądu Najwyższego z: 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20). Sąd Najwyższy sprawdza zatem – w granicach odwołania – czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Stosownie do art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w sprawach indywidualnych Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Art. 42 ust. 1 u.k.r.s. przewiduje, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia.

Zgodnie z art. 35 ust. 2 u.k.r.s. przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia:

1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia;

2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Choć Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę, formalnie powołała się na wszystkie wskazane powyżej kryteria, to jednak z jej uzasadnienia nie wynika, w jaki sposób kryteria te zostały zastosowane przy ocenie kandydatury skarżącej; nie wiadomo też, z jakich konkretnie przyczyn uznano, iż A.S. nie spełnia stawianych jej przez Radę wymagań. Jednocześnie Krajowa Rada Sądownictwa nie podała, jakim dokładnie wymaganiom, zastosowanym do oceny tej konkretnej kandydatury, nie sprostała skarżąca.

Uzasadniając decyzję o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury A.S. Krajowa Rada Sądownictwa powołała się bowiem na całokształt okoliczności sprawy – wskazując, że nie jest możliwe ustalenie rzeczywistych intencji głosujących nad uchwałą, zaś jej uzasadnienie stanowi jedynie próbę rekonstrukcji argumentacji, którą mogli kierować się głosujący w postępowaniu konkursowym członkowie Rady. Jednocześnie Rada stwierdziła, że skarżąca posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego sądu okręgowego, a także podczas orzekania w ramach delegacji w Sądzie Apelacyjnym w (...). Zauważono także, że kwalifikacje A. S. zostały pozytywnie ocenione przez sędziego wizytatora w sporządzonej na potrzeby postępowania nominacyjnego ocenie oraz dostrzeżono, iż stale podnosi ona swoje kwalifikacje – przez ukończenie studiów podyplomowych oraz uczestnictwo w szkoleniach zawodowych.

Zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały podejście, dopuszczające *de facto* możliwość odstępiania od podawania powodów, dla których dana kandydatura nie została przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej

Polskiej, a to wobec niemożności ustalenia przebiegu procesów decyzyjnych u poszczególnych członków Rady, należy ocenić negatywnie – jako sprzeczne z prawem, tj. art. 42 ust. 1 u.k.r.s. W świetle powołanych przepisów art. 33 ust. 1 u.k.r.s. i art. 35 ust. 2 u.k.r.s. Krajowa Rada Sądownictwa jest zobowiązana do wszechstronnego rozważenia sprawy i zastosowania enumeratywnie wymienionych kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie – co zgodnie z art. 42 ust. 1 u.k.r.s. powinno znaleźć wyczerpujące odzwierciedlenie w treści uzasadnienia uchwały podjętej przez Radę w sprawie indywidualnej.

Wobec powyższego konstrukcja uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie indywidualnej powinna w każdym przypadku uwzględniać ustawowe kryteria oceny kandydatów, wymienione w art. 33 ust. 1 u.k.r.s. i art. 35 ust. 2 u.k.r.s. Jednocześnie, ze względu na przewidzianą w art. 44 ust. 1 u.k.r.s. możliwość wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały powinno być sporządzane w sposób umożliwiający dokonanie oceny legalności takiej uchwały – a zatem także ustalenie, czy zajęte przez Radę stanowisko nie przekracza dopuszczalnych granic swobodnego uznania i nie nosi znamion dowolności. Z tego względu Rada, jako organ kolegialny, podejmując uchwałę w sprawie indywidualnej powinna nie tylko kierować się określonymi w ustawie kryteriami oceny kandydatów w momencie samego głosowania przez poszczególnych jej członków, ale także dać wyraz ich zastosowaniu w sporządzanym następnie uzasadnieniu takiej uchwały. Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa są zatem zobligowani do kierowania się przy głosowaniu kryteriami ustawowymi oceny kandydatów, mając na względzie konieczność przekonującego i rzetelnego uzasadnienia uchwały Rady w kontekście możliwości dokonania kontroli jej zgodności z prawem przez Sąd Najwyższy w razie wniesienia odwołania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że niewskazanie konkretnych kryteriów oceny i niewyjaśnienie sposobu ich zastosowania przy podejmowaniu przez Krajową Radę Sądownictwa zaskarżonej następnie uchwały, uniemożliwia Sądowi Najwyższemu jej właściwą kontrolę, zarówno w aspekcie dopełnienia przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia sprawy (art. 33 ust. 1 u.k.r.s.), jak i z punktu widzenia poszanowania konstytucyjnych zasad: równego traktowania i zakazu dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny w życiu politycznym,

gospodarczym i społecznym (art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) oraz jednakowych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych (art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) (por. wyrok Sądu Najwyższego z: 17 czerwca 2021 r., I NO 188/19; 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Jakkolwiek zatem co do zasady należy zgodzić się ze stwierdzeniem, że przy głosowaniu tajnym nie sposób zrekonstruować powodów decyzji poszczególnych członków organu kolegialnego – w tym przypadku Krajowej Rady Sądownictwa – to jednak w żadnym razie nie zwalnia to tego organu jako całości od uzasadnienia swej decyzji w taki sposób, by mogła ona zostać zweryfikowana co do zgodności z prawem w postępowaniu odwoławczym. W przypadku uchwał w przedmiocie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie danej osoby do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego danego sądu oznacza to m.in. konieczność wyjaśnienia w uzasadnieniu takiej uchwały, dlaczego ten kandydat nie spełnia kryteriów stawianych kandydatom na to konkretne stanowisko. Rozumowanie przeciwne, oparte na niemożności czy też niedopuszczalności zapoznania się z wewnętrznymi motywami decyzji członków organu kolegialnego, musiałoby prowadzić do wniosku, że uzasadnienie podejmowanego przez taki organ aktu w istocie nie ma żadnego znaczenia, a sama decyzja jest niemożliwa do zweryfikowania. To z kolei czyniłoby zupełnie iluzoryczną możliwość zbadania w postępowaniu odwoławczym prawidłowego zastosowania ustawowych kryteriów – a co za tym idzie, zgodności uchwały z prawem, do czego Sąd Najwyższy jest w przypadku wniesienia odwołania zobligowany na podstawie art. 44 ust. 1 u.k.r.s.

Należy mieć także na uwadze, że rozwiązanie prawne, dopuszczające możliwość wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących indywidualnych spraw sędziów, zostało wprowadzone na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06. W wyroku tym wskazano, że „[d]obrem chronionym przez art. 60 Konstytucji jest przejrzystość i jawność reguł stosowanych przy określaniu wymagań związanych z objęciem funkcji w służbie publicznej. W prawie gwarantowanym tym przepisem Konstytucji mieści się również weryfikowalność stosowanych kryteriów naboru do służby – władza publiczna uprawniona jest do ustalania szczególnych warunków

dostępu do konkretnej służby, a więc selekcyjnego naboru do służby publicznej. Konieczne jest jednak stworzenie odpowiednich gwarancji praworządności decyzji dotyczących dostępu do służby publicznej, tak aby wykluczyć wszelką dowolność działania władzy publicznej.”. W sytuacji braku wskazania przez Krajową Radę Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały podjętej w sprawie indywidualnej konkretnych kryteriów oceny danej kandydatury i wyjaśnienia sposobu ich zastosowania – tak jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie – kontrola przestrzegania praw obywateli zagwarantowanych w art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest w istocie niemożliwa do przeprowadzenia. W takim przypadku Sąd Najwyższy nie ma bowiem możliwości ustalenia, czy zajęte przez Radę stanowisko nie przekracza dopuszczalnych w ramach prawa granic swobodnego uznania i nie nosi znamion dowolności. Także z tego względu zaskarżoną uchwałę należało uchylić, a sprawę przekazać Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Mając na uwadze całokształt przedstawionych powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., orzekł jak w sentencji wyroku.